

הוי שנגמר הכפרה בהפרשה ולאחר הפרשה הוי ממון כהנים וגם מחילה מהני.

² בבכורות דף ט. אמרי' ספק פטר חמור רפודה אותו משום ספק אבל אינו נותן לכהן דהמוציא מחברו עליו הראיה והוא בעצמו יאכל הטלה. ומפרש הגמ' מתני' כרב יהודה פטור לפדותו ד"ה דפטר חמור מותר בהנאה ולרב יהודה דסובר דאסור בהנאה חייב בפדי' מספק דהוי ספק איסור, וכתב התוס' דלר"ש כיון שפטור לפדותו גם עריפה אי"צ, וקשה דהא גם לר"ש לאחר עריפה אסור בהנאה, ופלוגתיהו רק מחיים וא"כ יהי' חייב בעריפה משום חיוב עריפה מספק, דהחיוב עריפה הוי ספק איסור שהרי לאחר עריפה אסור בהנאה. וי"ל דהגם דאמרי' דלר"ש אסור בהנאה לאחר עריפה כמו לר"י מחיים, מ"מ ל"ד דלר"י מה דאסור מחיים הוא שכך הדין שהוא מאיסורי הנאה, אבל לר"ש שאסור לאחר עריפה אין זה אלא משום קנס, דרק אמרה תורה אם לא תפדה וערפתו, משום שלא חס על ממון כהן לפיכך לא חסו על ממונו, ונמצא דאיסור הנאה תלוי בממון כהן אם הוא ממון כהן אז קנסוהו, והיכי דל"ה ממון כהן אין איסור בהנאה, משום שאיסור הנאה נקח ממון כהן, שקנסוהו על שלא חס על ממון כהן, וא"כ כיון דהוא מספק ממון שהוא לקולא ל"ה ממון כהן ליכא דין עריפה ולא איסורא הנאה לאחר עריפה, אבל לר"י דנאסר מחיים הוא לא משום ממון כהן, ומשום קנס, וכן פי' הבית מאיר.